

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní ve věci žalobce **J.K.**, nar. XX, bytem XX, zastoupeného zákonnou zástupkyní B.K., nar. XX, bytem tamtéž, zastoupenou JUDr. Romanou Staňkovou, advokátkou, se sídlem Generála Svobody 45, Liberec 13, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 4. 2013 č. j. MPSV-UM/1971/13/9S-LBK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 5. 4. 2013 č. j. MPSV-UM/1971/13/9S-LBK se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 2 600 Kč k rukám jeho právní zástupkyně JUDr. Romany Staňkové, advokátky se sídlem Generála Svobody 45, Liberec 13 ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Liberci (dále jen „úřad práce“) ze dne 6. 9. 2012, č. j. 14169/2012/LIB. Tímto prvostupňovým rozhodnutím úřad práce vyslovil, že žalobci bude nadále poskytován příspěvek na péči v původní výši 5 000 Kč měsíčně s tím, že nárok na zvýšení příspěvku na péči podle § 11 odst. 3 zák. č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“) ve výši 2 000 Kč zůstává beze změn.

Žalobce nesouhlasil s posouzením stupně závislosti, jak byl učiněn ve správním řízení Okresní správou sociálního zabezpečení v Liberci (dále jen „OSSZ“) a posudkovou komisí v Ústí nad Labem. Lékařka OSSZ MUDr. N. uvedla, že vycházela z lékařské dokumentace a zpráv a došla k závěru, že žalobce nezvládá základní životní potřeby, a to komunikaci, výkon

fyziologické potřeby a péči o zdraví. Závěr, že žalobce zvládá životní potřeby v oblasti mobility a orientace, nijak nezdůvodnila. Posudková komise v Ústí nad Labem v rámci odvolacího řízení vypracovala posudek o zdravotním stavu žalobce dvakrát. V obou případech došla k závěru, že žalobce nezvládá tři životní potřeby. Oproti zprávě MUDr. N. došlo k záměně výkonu fyziologické potřeby za osobní aktivity, které dle posudkové komise žalobce sám nezvládá, zatímco z medicínského hlediska není důvod, proč by neměl zvládat fyziologickou potřebu. Zákonná zástupkyně přitom dne 6. 12. 2012 předložila žalovanému aktuální nové lékařské zprávy, které prokazovaly, že žalobce nezvládá minimálně pět životních potřeb a to: orientaci, stravování, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu a osobní aktivity. Dle zákonné zástupkyně nezvládá ani fyziologickou potřebu vzhledem k tomu, že bez pomoci nedokáže používat WC, doma na něj netrefí. Žalobce napadenému rozhodnutí vytýká, že vychází pouze z posudku posudkové komise v Ústí nad Labem, ze dne 19. 2. 2013 jako jediného důkazu, bez toho, aby byly zhodnoceny veškeré ostatní předložené důkazy, zejména lékařské zprávy od ošetřujících lékařů žalobce. Vypracované posudky jsou navíc zcela nepřezkoumatelné, neboť neobsahují odůvodnění, jak komise k danému výsledku došla. Žalovaný vypracované posudky nehodnotil z hlediska úplnosti, přesvědčivosti a přezkoumatelnosti a nevypořádal se se všemi předloženými důkazy, ani neuvedl, z jakých důvodů se jimi nezaobíral. Vzhledem k tomu, že posudková komise nepřiznala žalobci orientaci jako základní životní potřebu, při které potřebuje každodenní pomoc, nesplňuje žalobce podmínky pro přiznání příspěvku na mobilitu, přes to, že zákonná zástupkyně musí hradit částku 1 300 Kč za svoz do Jedličkova ústavu, neboť žalobce není schopen se do ústavu samostatně dostat a i dojíždění hromadnou dopravou je s ohledem na jeho časté afektní stavy velice komplikované. Z tohoto důvodu má žalobce vydaný pouze průkaz TP a nikoli ZTP/P, tedy s průvodcem. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl shodné skutečnosti jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Odkázal na závěry posudků posudkové komise ze dne 4. 12. 2012 a 19. 2. 2013 a zopakoval, že žalobce z důvodu dlouhodobého nepříznivého stavu bez pomoci nezvládne tři základní životní potřeby a to komunikaci, péči o zdraví a osobní aktivity. Zdůraznil, že posudková komise došla ve shodě s OSSZ k posudkovému závěru, že žalobce splňuje posudková kritéria pro dosažení prvního stupně závislosti. Podle posudkové komise není z medicínského hlediska důvod k nezvládnutí těchto základních životních potřeb: orientace, stravování, oblékání a obouvání, výkon fyziologické potřeby a tělesná hygiena. Podle pediatrického hodnocení psychomotorického vývoje dítěte, každé dítě stejného věku potřebuje u těchto základních životních potřeb dopomoc. Žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy na základě zjištěného skutkového stavu, kdy stěžejním zákonným podkladem pro rozhodnutí byl vypracovaný posudek posudkové komise. Proto žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem ověřil soud tyto, pro danou věc rozhodné skutečnosti:

Řízení ve věci opětovného posouzení příspěvku na péči z důvodu konce platnosti posudku bylo zahájeno z úřední moci dne 25. 6. 2012, kdy také úřad práce provedl sociální šetření v přirozeném prostředí žalobce. Při sociálním šetření se ke stavu žalobce vyjadřovala

zákonná zástupkyně žalobce (matka). Zdůrazňovala, že se synem je velmi špatná domluva, je mu špatně rozumět, nezná význam slov. Sám si neřekne o fyziologickou potřebu, pleny nepoužívá, ale pomočuje se. Po mentální stránce je ve vývoji celkově opožděný, nezná denní dobu, musí být veden. Odmítá připravenou stravu, hygiena je pod dohledem matky, která mu také pomáhá s oblékáním.

Na základě sociálního šetření, zdravotnické dokumentace ošetřující lékařky MUDr. A., psychiatrických nálezů MUDr. M. ze dne 25. 5. 2012, zprávy ORL MUDr. S. ze dne 19. 10. 2011 a 5. 6. 2012, zprávy specialisty z oboru neurologie MUDr. M. ze dne 10. 11. 2011, zprávy Speciálního pedagogického centra Liberec ze dne 5. 12. 2011, rozhodnutí o odkladu počátku povinné docházky ze dne 8. 3. 2012 a zprávy APLA Praha ze dne 10. 8. 2011 byl dne 8. 8. 2012 vypracován posudek OSSZ. Posudková lékařka MUDr. N. dospěla k závěru, že žalobce je osobou, která se podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o sociálních službách považuje za závislou osobou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. (lehká závislost), neboť nezvládá tři základní životní potřeby, a to komunikaci, výkon fyziologické potřeby a péči o zdraví. S odkazem na toto posouzení stupně závislosti OSSZ bylo úřadem práce dne 6. 9. 2012 rozhodnuto, že žalobci jako oprávněné osobě nadále náleží příspěvek na péči v původní výši 5 000 Kč s tím, že nárok na měsíční zvýšení příspěvku na péči podle § 11 odst. 3 zákona o sociálních službách ve výši 2 000 Kč zůstává beze změn.

Proti prvostupňovému rozhodnutí si žalobce podal v zastoupení zákonné zástupkyně odvolání, v němž uváděl, že kromě komunikace, výkonu fyziologické potřeby a péče o zdraví, nezvládá ani orientaci, stravování, tělesnou hygienu a osobní aktivity. K podpoře svých tvrzení předložil kromě zpráv, které měla k dispozici OSSZ, i další lékařské zprávy (mimo jiné kontrolní zprávu z dětské neurologie MUDr. M. ze dne 11. 9. 2009). Zdůraznil, že s přibývajícím věkem potřebuje oproti svým vrstevníkům daleko více pomoc.

V odvolacím řízení si žalobce vyžádal posudek posudkové komise v Ústí nad Labem. První posudek byl vypracován 4. 12. 2012, druhý 19. 2. 2013. Doplnující posudek si vyžádal žalovaný, neboť posudková komise v prvním posudku nepřihlédla k lékařské zprávě MUDr. M. ze dne 11. 9. 2012 a zákoná zástupkyně po vydání prvního posudku doložila i další lékařské zprávy, kterými dokládala zhoršující se zdravotní stav žalobce. Posudková komise za přítomnosti odborného lékaře z oboru dětské neurologie vycházela z posudkového spisu, odvolacího spisu, sociálního šetření, doložených lékařských zpráv a dospěla k závěru, že se jedná o posuzovaného s rozhodující limitací pro oblast komunikace. Vycházela také ze zprávy ošetřující lékařky MUDr. A. ze dne 3. 8. 2012, ORL foniatrického vyšetření ze dne 5. 6. 2012, zprávy psychiatra ze dne 25. 5. 2012, zprávy z vyšetření dětským neurologem MUDr. M. dne 10. 11. 2012, závěrů z vyšetření v APLA Praha dne 10. 8. 2012 a sociálního šetření dne 21. 6. 2012. Závěr posudkové komise se liší od závěru posudkového lékaře OSSZ, neboť dle posudkové komise není z medicínského hlediska důvod k nezvládnutí fyziologické potřeby, naopak bez pomoci dítě nezvládne osobní aktivity. Posudková komise došla ve shodě s OSSZ k posudkovému závěru, že posuzovaný splňuje posudková kritéria pro dosažení I. stupně závislosti. Posudková komise konstatovala, že vzhledem k věku dítěte a jeho zdravotnímu stavu není důvod k nezvládnutí těchto základních životních potřeb: orientace, stravování, oblékání a obouvání, výkon fyziologické potřeby a tělesná hygiena. Podle pediatrického hodnocení psychomotorického vývoje dítěte, každé dítě potřebuje

u těchto základních životních potřeb dopomoc. U žalobce nejsou dle vyšetření APLA Praha naplněna kritéria pro poruchu autistického spektra a intelekt se pohybuje v pásmu mírného nadprůměru. Lékařská zpráva MUDr. M. ze dne 11. 9. 2012 obsahuje některé rozporné údaje ohledně intelektu a výkonu fyziologické potřeby, které se liší od závěrů vyšetření APLA Praha. Tato zpráva se také neshoduje s minulou lékařskou zprávou MUDr. M..

Napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí úřadu práce potvrzeno a odvolání žalobce zamítnuto. Žalovaný shrnul průběh správního řízení, odkázal na závěry posudků posudkové komise ze dne 4. 12. 2012 a 19. 2. 2013, které se dle jeho názoru vypořádaly se všemi shromážděnými důkazy a námitkami uvedenými v odvolání a odvolací orgán je považuje za úplné, objektivní a přesvědčivé. Žalovaný zdůraznil, že posudková komise hodnotí všechny lékařské nálezy v jejich souvislosti, i v souvislosti se sociálním šetřením, přihlíží k výsledkům vlastního vyšetření a nemůže být proto vázána každým jednotlivým nálezem odborného lékaře. Nepříznivý zdravotní stav žalobce automaticky neznamená splnění podmínky pro přiznání určité dávky či vyššího stupně příspěvku. Z provedených důkazů, které vycházely ze zajištěné zdravotní dokumentace praktického ošetřujícího lékaře, ze záznamu o sociálním šetření a z odborných lékařských nálezů, lze mít dle žalovaného za prokázané, že byly prověřeny všechny skutečnosti významné pro posudkový závěr. Žalovaný uzavřel, že vypracované posudky jsou v odvolacím řízení dle § 28 zákona o sociálních službách stěžejním zákonným podkladem pro rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a z hlediska žalobních bodů s tím, že soud byl vázán skutkovým i právním stavem v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Obecně lze uvést, že příspěvek na péči se podle § 7 zákona o sociálních službách poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby za účelem zajištění potřebné pomoci. Nárok na příspěvek má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 uvedeného zákona, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb, v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 zákona o sociálních službách.

Podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o sociálních službách (ve znění zákona č. 366/2011 Sb. účinném po 1. 1. 2012) se osoba do 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři základní životní potřeby. Podle písm. b) tohoto ustanovení se za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost) považuje, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat 4 nebo 5 základních životních potřeb. Podle písm. c) tohoto ustanovení se za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III (těžká závislost) považuje, jestliže není schopna zvládat 6 nebo 7 základních životních potřeb. Dle písm. d) tohoto ustanovení je pak osoba na pomoci jiné osoby závislá ve stupni IV (úplná závislost), jestliže není schopna zvládat 8 nebo 9 základních životních potřeb. Další podmínkou je každodenní mimořádná péče jiné fyzické osoby. V § 9 citovaného zákona pak zákonodárce vymezil základní životní potřeby, jejichž samostatné zvládání se hodnotí pro účely stanovení stupně závislosti na pomoci jiné

osoby a stanovil kritéria pro hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby. Další speciální kritéria pro hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby zákonodárce stanovil u osob do 18 let věku (§ 10 citovaného zákona). Podrobnosti pak obsahuje vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách.

V prvním stupni řízení o přiznání příspěvku na péči se podle § 25 odst. 1 zákona o sociálních službách provádí sociální šetření, dále si správní orgán prvního stupně požádá o posouzení stupně závislosti příslušnou OSSZ, která dle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách při posuzování stupně závislosti osoby vychází ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Z ustanovení § 28 odst. 2 ve spojení s § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách vyplývá, že v rámci odvolacího řízení se obdobně jako v řízení před správním orgánem prvního stupně vyžaduje posouzení stupně závislosti osoby žadatele na pomoci jiné osoby s tím, že pro účely odvolacího řízení toto posouzení provede na žádost odvolacího správního orgánu příslušná posudková komise MPSV. Odvolací správní orgán pak z posouzení zdravotního stavu žadatele a posouzení stupně závislosti posudkovou komisí MPSV vychází jako ze stěžejního důkazu, který podléhá hodnocení odvolacího správního orgánu z hlediska přesvědčivosti a úplnosti, když hodnocení nepodléhá odborné lékařské závěry posudků, neboť k takovému hodnocení nedisponují správní orgány příslušnými medicínskými znalostmi.

Výkladem uvedených ustanovení se zabírala jak judikatura krajských správních soudů, tak již početná judikatura Nejvyššího správního soudu. Rozsudky Nejvyššího správního soudu (např. ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009 – 53, ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 50/2009 – 63, ze dne 3. 2. 2010, č. j. 3 Ads 77/2009 – 59, ze dne 21. 7. 2011, č. j. 3 Ads 105/2011-54, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Uvedená ustanovení zákona o sociálních službách jednoznačně vykládají tak, že na posudek posudkové komise jako rozhodující důkaz ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu obstaraný v odvolacím řízení o příspěvku na péči je třeba klást požadavky na jeho úplnost a přesvědčivost. Dále je třeba uvést, že ačkoli se v odvolacím řízení jedná o tzv. povinný důkaz, jeho správnost není předpokládána, nejedná se o závazné stanovisko či podklad, a posudek musí být jako důkaz odvolacím správním orgánem hodnocen z hlediska úplnosti a přesvědčivosti. Jinými slovy odvolací správní orgán nemůže bez dalšího závěry posudku převzít, aniž by před tím dospěl k závěru, že posudek byl přijat nejen správným procesním postupem, ale je také úplný a přesvědčivý, tedy že vychází z dostatečných podkladů, není s nimi v rozporu, vypořádal se se všemi rozhodnými skutečnostmi pro posouzení rozhodné otázky, a to včetně skutečností, které uvádí účastník řízení, jehož zdravotní stav a stupeň závislosti je posuzován. Není věci správního soudu, aby tuto činnost správního orgánu, jež si posudek ve správním řízení pro účely posouzení odvolání vyžádal, nahrazoval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2011, č. j. 3 Ads 74/2011-57, www.nssoud.cz), jeho úkolem je posoudit závěry žalovaného a zákonnost správních rozhodnutí ve věci.

V daném případě žalovaný shora uvedenému požadavku nevyhověl. V odůvodnění svého rozhodnutí se žalovaný soustředil zejména na popis průběhu správního řízení. Ve vztahu ke dvěma vypracovaným posudkům posudkové komise v Ústí nad Labem uvedl vždy složení posudkové komise, podklady, na jejichž základě byly posudkové závěry přijaty,

obsah posudků, včetně výčtu základních životních potřeb, které žalobce podle posudků nezvládá. K odvolacím námitkám pouze konstatoval, že posudková komise hodnotí všechny lékařské nálezy v jejich souvislosti, v souvislosti se sociálním šetřením, přihlíží k výsledkům vlastního vyšetření a nemůže být proto vázána každým jednotlivým nálezem odborného lékaře. Nepříznivý zdravotní stav žalobce automaticky neznamená splnění podmínky pro přiznání určité dávky či vyššího stupně příspěvku. Dále jen velmi obecně konstatoval, že posudky se vyrovnaly se všemi shromážděnými důkazy, byly prověřeny skutečnosti významné pro posudkový závěr, vypořádaly se se všemi námitkami uvedenými v odvolání a vyjádření a žalovaný je považuje za úplné, objektivní a přesvědčivé.

Předně je třeba žalovanému vytknout, že hodnocení obou posudků posudkové komise jako úplných, objektivních a přesvědčivých v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí je v rozporu s tím, že žalovaný nechal po vypracování prvního posudku ze dne 4. 12. 2012 vypracovat posudek doplňující, neboť v prvním posudku nebylo přihlédnuto k lékařské zprávě MUDr. M. ze dne 11. 9. 2012. Žalovaný také posudkovou komisí upozornil na skutečnost, že zákonná zástupkyně žalobce uvádí, že žalobce není schopen zvládat i další základní životní potřeby (stravování, výkon fyziologické potřeby, orientace, tělesná hygiena a oblékání a obouvání) a zároveň dokládá nové lékařské zprávy. Zvolený postup žalovaného spíše ukazuje na to, že se snažil odstranit deficit vypracovaného posudku spočívajícího v absenci zdůvodnění posudkových závěrů v daném směru. Posudek ze dne 19. 2. 2013 se sice již o zprávě MUDr. M. ze dne 11. 9. 2012 zmiňuje, ale její hodnocení je naprosto nepřesvědčivé. Posudková komise pouze konstatovala, že zpráva MUDr. M. obsahuje údaje ohledně intelektu a výkonu fyziologické potřeby, které se liší od závěrů z vyšetření APLA Praha a neshodují se s minulou zprávou tohoto lékaře. Zde je však třeba poukázat na to, že minulá zpráva MUDr. M. byla vypracována dne 10. 11. 2011 a zpráva APLA Praha dne 10. 8. 2011, přičemž zákonná zástupkyně žalobce uváděla, že stav žalobce se zhoršuje, což dokládala právě aktuálními lékařskými zprávami. Zpráva MUDr. M. ze dne 11. 9. 2012 hovoří o špatné orientaci a nedodržování hygieny. Na nezvládání orientace v čase a prostoru a nutnou intenzivní pomoc v sebeobsluze a hygieně žalobce také upozorňoval v odvolání. Obecně lze sice souhlasit s žalovaným, že posudková komise hodnotí lékařské nálezy v jejich souvislosti, v souvislosti se sociálním šetřením, přihlíží k výsledkům vlastního vyšetření a nemůže být proto vázána každým jednotlivým nálezem odborného lékaře. V daném případě však posudková komise vlastní vyšetření neprovedla a argumentovala jen tím, že při dřívějších vyšetřeních došli lékaři k jiným závěrům. Takový postup akceptovat nelze, zvláště za situace, kdy se jednalo o aktuální zprávu specialisty z oboru dětské neurologie a zákonná zástupkyně žalobce poukazovala na jeho zhoršující se zdravotní stav. Ke zvládání životní potřeby orientace, výkon fyziologické potřeby a tělesná hygiena posudková komise pouze uvedla, že každé dítě stejného věku potřebuje u těchto životních potřeb pomoc. Takové hodnocení není ani s ohledem na posudková hlediska pro posuzování schopnosti osoby do 18 let věku (§ 10 zákona o sociálních službách), dostatečné a nevyvrací zcela vznesené odvolací námitky ohledně schopnosti, resp. neschopnosti sedmiletého žalobce, zvládat tyto základní životní potřeby.

Jak již bylo konstatováno výše, v žádosti o znovu přezkoumání zdravotního stavu žalobce po vydání prvního posudku posudkové komise žalovaný upozornil i na další lékařské zprávy doložené zákonnou zástupkyní žalobce. Nový posudek však vůbec nereagoval například na zprávy z dětské gastroenterologie Prim. MUDr. P.Š. ze dne

16. 10. 2012 a 27. 11. 2012, kterými žalobce dokládal, že není schopen zvládat základní životní potřebu stravování. V odvolání přitom žalobce poukazoval na to, že tento úkon nezvládá, je nutné ho krmit, jídlo nabízet po malých porcích, přidávat mu do pití nutriční doplňky, jinak na váze nepřibírá. I zde posudková komise pouze konstatovala, že každé dítě stejného věku potřebuje u této životní potřeby pomoc. Ani tento závěr nelze bez bližšího zdůvodnění považovat za přesvědčivě vyvracející odvolací námitky žalobce, navíc za situace, kdy posudková komise nehodnotila výše uvedené zprávy z oboru gastroenterologie.

Soud uzavírá s tím, že ze shora uvedených důvodů považoval posudek posudkové komise v Ústí nad Labem za nikoli úplný a přesvědčivý, což jej vedlo ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného pro vady řízení podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému dle § 78 odst. 4 s. ř. s.

Ve věci bylo rozhodováno bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 odst. 2, § 76 odst. 1 s. ř. s.

V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán podle § 78 odst. 5 s. ř. s. Bude třeba, aby rozhodnutí žalovaného vycházelo z řádného, úplného a přesvědčivého posouzení stupně závislosti žalobce. Povinností žalovaného bude obstarat si takový doplňující posudek posudkové komise, který se úplně a přesvědčivě vypořádá se všemi skutečnostmi rozhodnými pro posouzení schopnosti žalobce zvládat vymezené základní životní potřeby, bude reflektovat odborné lékařské závěry, případně jejich závěry na základě jiných podkladů vyvrátí, a řádně se také vypořádá s odvolacími námitkami žalobce.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodováno podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce byl úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení. Ty byly v jeho případě tvořeny odměnou právní zástupkyně ve výši 2 000 Kč [2 úkony právní služby po 1 000 Kč dle § 7 bodu 3., § 9 odst. 2 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2013], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu). Soudem nebyla uznána odměna a paušál za úkon právní služby v podobě podání repliky, neboť replika neobsahovala nic, co by již nebylo konstatováno v žalobě, a soud proto nepovažoval tyto náklady právního zastoupení za účelně vynaložené. Osvědčení o tom, že právní zástupkyně je plátcem DPH, soudu nebylo doloženo, není založeno ani na správě soudu, soud proto nepřiznal zvýšení odpovídající nároku státu na DPH. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen žalobci zaplatit v soudem stanovené lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku, k rukám jeho právního zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 19. září 2013

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně